

deres Mand paa Listen, og den ene Sjettedel vil lige saa sikkert faa sin Mand paa Listen. Regeringen vil da være frit stillet i Valget mellem den af de $\frac{2}{3}$ og den af den ene Sjettedel foreslaaede. Jeg tror ikke, at det er godt. Man kan ikke bestandig gaa efter de øjeblikkelig lykkelige personlige Forhold, men maa tænke sig Tider, hvori vi — selv om vi, hvad jeg haaber, blive i den parlamentariske Skure, vi ere komne ind i — have mindre Garantier, end vi føle at have i dette Øjeblik i Regeringen. Men naar de personlige Garantier ophøre, er der et saadant Spille- rum for ministeriel Vilkaarlighed, at jeg ikke synes, det er godt. Lige saa nyttigt og nødvendigt som Forholdstalsvalget er ved Menighedsraadenes Sammensætning, lige saa vigtigt synes jeg, at det vilde være, at Menighedsraadets Indstilling sker efter Flertallet, saaledes at et Flertal i Menighedsraadet har Ret til at indstille tre, som høre til dets Retning. Regeringen har jo endda den vigtige Ret til at tage, hvem af de tre den anser for bedst egnet.

Dette er de væsentligste Punkter, som jeg har følt Trang til at omtale. I øvrigt maa jeg sige, at disse fire Lovforslag, der tilsyneladende angaa forskellige Ting, i Virkeligheden danne et harmonisk Hele. Jeg anbefaler dem af al Evne, jeg haaber, at de maatte blive gennemførte, og jeg beder om, at mine Bemærkninger maa blive opfattede som Bidrag til Forslagenes Fremme, naturligvis i den Skikkelse, som de efter mit Blik rettest skulde have. Med Hensyn til Affattelsen er der en Del Punkter, hvor jeg kunde have Lyst til at tilraade nogle Ændringer. Naar der eksempelvis flere Steder i Lovforslaget tales om „Kirkens Drift“ og om at „drive Kirker“, er det et Ord, der ikke er behageligt for mit Øre. Og jeg synes, at man uden Skade for Meningen kunde kalde det for „Kirkens Brug“ og at „bruge Kirken“. Eller — for at tage et andet Eksempel — naar man opretholder et for alle udenforstaaende uforstaaeligt Begreb som „Kollats“, saa er der al mulig Grund til at se at erstatte det med et dansk Ord. Noget lignende gælder „Ordination“ og en „ordineret Mand“. For den almindelige Bevidsthed gaa „ordineret“ og „ordinært“ over i hinanden, og der er ikke nogen umiddelbar Forstaaelse deraf saaledes som af vore egne levende Ord. Derimod „Præstevielser“, det vide alle Mennesker, hvad er. I denne Henseende vil jeg maaske til- lade mig ved 2den Behandling at gøre en

eller anden Bemærkning. Jeg forbereder blot det høje Ting derpaa; thi det hører jo ikke hjemme ved denne Behandling. Jeg skal da slutte, som jeg begyndte, med levende at anbefale Lovforslagene.

Holm: Det er en meget betydningsfuld og interessant Samling af Lovforslag, den højtærede Kirkeminister har forelagt os. De røre ved Sager, der ere af den mest indgribende Betydning baade for vort Folks og for Folkekirkens Udvikling, og de trænge til en meget omhyggelig Overvejelse. Jeg beklager derfor den Lidenskab, hvormed man fra Indre-Missions Side har angrebet disse Forslag. Det er jo en Gang saaledes, at Lidenskab avler Lidenskab, og den rolige Drøftelse kunde let forspildes, hvis Forhandlingen skulde blive forvandlet til en Strid for eller imod Indre-Mission. Det betød mindre, saa længe det kun var enkelte fanatiske Mennesker, der i et højt lidenskabeligt Sprog i forskellige Avisartikler rejste Modstand mod Forslagene og navnlig imod, at Flertallet af Folkekirkens Medlemmer fik en afgørende Indflydelse paa, hvem der skulde være deres Præst. De truede endog med Folkekirkens Sprængning i den Anledning. Men mere Betydning har det Møde, der blev afholdt i Odense af Indre-Missions Retning den 31te Oktober, hvor man vedtog Adresser til Rigsdagen og Regeringen og en Henvendelse til alle Biskopperne, og at Retningens Organ i Pressen, „Kristeligt Dagblad“, i den Anledning skrev: „De høje Myndigheder vide nu Besked med, hvorledes et enigt Guds-Folk inden for Indre-Mission stiller sig til de forelagte Kirke- love“. Man mente, at denne Enighed vilde gøre et godt Indtryk paa Rigsdagen; men jeg er bange for, at den let kan have den modsatte Virkning. Den Dristighed, hvormed man inden for Indre-Mission stadig gør sig til et med „Guds-Folk“ og næsten betragter sig som de eneste sande Medlemmer af Folkekirken, ægger ganske naturligt til Modstand ligesom den Dristighed, hvormed man i Henvendelsen til Biskopperne spørger: Hvorledes vil man forsvare at give Sognets Flertal af, hvad man kalder „Verdens Mennesker“, den samme Indflydelse paa Kirkens Forhold som Herrens troende? Og hvilken en Herskesyge skinner ikke igennem, naar man i samme Henvendelse udtaler sig saaledes: „Kirkens aandelige Retskrav er ikke fyldestgjort ved, at de virkelige Bærere af dens Aandsliv faa et Mindretals taalte Stilling“. Den Slags Udtalelser ægger til Modstand. Naar Indre-